

עפ"א 3753/05/14 - קפה ק. ים בע"מ, אברהם סבח נגד עיריית קרית ים, מדינת ישראל

בית המשפט המחוזי בחיפה בשבתו כבית-משפט לערעורים פליליים

עפ"א 3753-05-14 קפה ק. ים בע"מ ואח' נ' עיריית קרית ים ואח'
תיק חיצוני:

בפני כב' השופטת תמר נאות פרי
המערערים
1. קפה ק. ים בע"מ
2. אברהם סבח

נגד
המשיבים
1. עיריית קרית ים
2. מדינת ישראל

החלטה

בפניי בקשה לביטול צו עיכוב ביצוע זמני ארעי שניתן לגבי החלטתו של בית המשפט לעניינים מקומיים בקריות (במסגרת תיק רע"ס 22332-02-11) מיום 1.5.2014, במסגרת ערעור שהוגש לגבי אותה החלטה (עפ"א 3753-05-14). על מנת להסביר מה נקבע בהחלטה נשוא הערעור ומהו הרכיב אשר לגביו מתבקש העיכוב, אין מנוס אלא לפרט כדלקמן:

1. בתאריך 13.2.2011 הוגש כנגד מר אברהם סבח (להלן: "**המערער**") כתב אישום שייחס לו עבירה של ניהול עסק ללא רישיון. העסק הינו מסעדה בשם "קפה קפה" המצוי בקריית ים. אין מחלוקת ששמו הרשמי של העסק הוא "קפה קריית ים בע"מ" שהיא המערערת מס' 1 בהליך דכאן. בתאריך 17.6.2012 הודה הנאשם במיוחס לו והורשע.

2. בתאריך 28.5.2013 נגזר דינו של הנאשם, בהעדרו. במסגרת הטיעונים לעונש נטען כי אין לעסק אישור של הוועדה המקומית לתכנון ובנייה וכן אין לו אישורים של שירותי כיבוי אש וכן של משטרת ישראל. בגזר הדין הורה בית המשפט כדלהלן: "אני מצווה על הנאשם לסגור את העסק נשוא כתב האישום". עוד נקבע כי צו הסגירה יבוצע תוך 90 יום מיום המצאת גזר הדין.

3. בתאריך 3.6.2013 הומצא גזר הדין למערער (ראה בנדון בקשת המאשימה מתאריך 20.3.2014 למתן סעד לפי פקודת ביזיון בית המשפט).

4. חלפו שמונה חודשים - המערער לא מצא לנכון לבצע את גזר הדין, ובתאריך 6.2.2014 הגיש המערער בקשה לביטול ריבית הפיגורים שהצטברה לגבי ההקנס שהושת עליו במסגרת גזר הדין וכן בקשה לפרוס את הקנס לתשלומים.

5. בתאריך 13.2.2014 נעתר בית המשפט לבקשת הנאשם בנוגע לקנסות וכן ציין כי "מובהר כי במסגרת גזר הדין ניתן צו לסגירת העסק ועל הנאשם לפעול בהתאם לו".

6. בתאריך 20.3.2014 הגישו המשיבות בקשה במסגרתה התבקש בית המשפט להבהיר כי המשיבות ומשטרת

ישראל רשאים לאכוף את פסק הדין, ולחילופין למתן צו לפי פקודת ביזיון בית המשפט. דיון בבקשה לעיל, התקיים בתאריך 24.3.2014 ובאותו דיון נטען על ידי המשיבות שהסיבה העיקרית לאי מתן הרישיון היא התנגדות משטרת ישראל על רקע סיבות מודיעיניות, ובנוסף - הואיל והעירייה (המשיבה מס' 1 דכאן) קיבלה תלונות בנוגע להשתלטות על מדרכה בסמוך לעסק וכן הואיל והוועדה לתכנון ובנייה טרם נתנה היתר. באותו הדיון, בו נכח המערער, נקבע כי על מנת לאפשר למערער למצות את ההליכים מול הגורמים שמתנגדים למתן רישיון העסק, נדחה הדיון למשל חודש ליום 23.4.2014.

7. בין לבין, בתאריך 13.4.2014 נסגר העסק על ידי משטרת ישראל. באותו היום (במקרה או שלא במקרה) הגיש המערער בקשה בהולה לביטול צו הסגירה. הבקשה נדונה בפני כב' השופטת היימן במסגרת בע"א 25679-04-14 ונדחתה. ערר שהוגש לבית המשפט המחוזי על החלטה זו, נדחה (עצ"מ 27149-04-14 מתאריך 16.4.2014 של כב' השופט סעב) - תוך שכבוד השופט סעב מציין בהחלטתו כי גזר הדין של בית משפט השלום ניתן לפני זמן רב, כי ישיבה נקבעה ליום 23.4.2014 ללא שניתן בינתיים צו עיכוב זמני, כי אין מקום לתת צו עיכוב זמני בנסיבות שכן הבקשה "בעצם מופנית כנגד צו שניתן במסגרת גזר דין שלכאורה הינו חלוט" (עמ' 2 שורות 16-17 להחלטה מיום 16.4.2014).

8. בעקבות ביצוע צו הסגירה, הגישו המשיבות ביום 22.4.2014 הודעה על כך שהן חוזרות בהן מהבקשה להבהרה של גזר הדין, שכן צו הסגירה כבר בוצע, ושאין טעם לקיים את הדיון שאמור היה להתקיים ביום 23.4.2014. בית המשפט נעתר לבקשה, שכן לא היה טעם עוד במתן הבהרות או בבירור הבקשה לפי פקודת ביזיון בית המשפט - והורה על ביטול הדיון.

9. או אז, היה זה המערער שהגיש בקשה לכב' השופט עלי לעיכוב ביצוע, ולמתן סעד זמני במעמד צד אחד של עיכוב ביצוע, עד קיום דיון בבקשה במעמד שני הצדדים.

10. בהחלטתו מיום 22.4.2014 קבע בית המשפט קמא דיון במעמד שני הצדדים ליום 1.5.14, אך מצא שלא לעכב עוד את ביצוע של צו הסגירה עד לאותו הדיון.

11. על ההחלטה שלא לעכב את הביצוע עד לקיום הדיון במעמד שני הצדדים, כמו גם על החלטות נוספות של בית המשפט קמא - הוגש ערעור שנידון בבית משפט זה (עפ"א 32649-04-14) בפני כבוד השופט ליפשיץ. כבוד השופט ליפשיץ דחה את הערעור - בהחלטה מיום 27.4.2014, תוך שהוא מציין כי אין מקום להורות על עיכוב ביצוע ואף לא עד לקיום הדיון ביום 1.5.2014, בפני בית המשפט קמא. כבוד השופט ליפשיץ פרט כי המדובר בבקשה לאפשר פתיחה מחודשת של העסק שכבר נסגר, כאשר אין לעסק רישיון עסק, ובית המשפט לא יכול ולא צריך לתת יד לכך. עוד ציין כבוד השופט ליפשיץ שהמערער נטל סיכון בכך שפתח את העסק ללא רישיון, ועתה עליו לשאת בתוצאות הנובעות לכך (ואפנה לסעיף 10 להחלטה מיום 27.4.2014). נתון רלבנטי נוסף שאותו מציין כבוד השופט ליפשיץ בהחלטתו הוא שבנוסף להליכים לעיל, המערער הגיש עתירה מנהלית כנגד משטרת ישראל בנוגע להתנגדותה למתן רישיון עסק אך הוא חזר בו והגיש בקשה למחיקת העתירה.

12. ביום 1.5.2014 התקיים דיון במעמד הצדדים בבית המשפט קמא בפני כבוד השופט עלי, ובסיום הדיון קבע בית המשפט שהחלטה תינתן בנפרד ותישלח לצדדים, ובכל הנוגע לבקשה לעיכוב ביצוע, דחה כבוד השופט עלי את הבקשה.

13. ביום 4.5.2014 הוגש לבית משפט זה ערעור לגבי ההחלטה לדחות את הבקשה לעיכוב הביצוע (להלן: "הערעור הראשון"). בהחלטתי מאותו היום קבעתי דיון בערעור הראשון להיום, וכן ניתן צו עיכוב ביצוע זמני ארעי, עד קיום הדיון במעמד הצדדים.

14. באותו היום, בשעות הצהריים, הוגשה בקשה לביטול צו העיכוב הזמני שניתן עד לדיון, אך בשל שהמדובר היה בבקשה שהוגשה בערב יום העצמאות, ובשל שהדיון ממילא נקבע להיום, לא מצאתי לבטל את צו העיכוב הזמני, כך שלמעשה צו העיכוב הזמני נותר בתוקף עד היום.
15. בין לבין, הוגשו ההליכים הנוספים הבאים מטעם המערער:
16. ראשית, הוגשה בקשה לתקן את הערעור הראשון ביום 5.5.2014, כך שהוא יתייחס גם להחלטה נוספת שנתן בינתיים כבוד השופט עלי מבית המשפט קמא מיום 4.5.2014.
17. שנית, הוגש ערעור שמספרו עפ"א 7538-05-14 (להלן: "**הערעור השני**") לגבי ההחלטה של כבוד השופט עלי מיום 4.5.2014 (כאשר למעשה לגבי אותה ההחלטה התבקש תיקון הערעור הראשון).
18. שלישית, הוגש עוד ערעור, שלישי במספר (עפ"א 10585-05-14, ולהלן: "**הערעור השלישי**"), לגבי החלטתו של כבוד השופט עלי מיום 7.5.2014 - בה הוא דחה שוב את הבקשה לעיכוב ביצוע.
19. ברי, כי לא היה סיפק בידי המשיבות להשיב לערעור השני והשלישי, או לבקשה הדחופה להארכת מועד לביצוע צו הסגירה שנלוותה לערעור השני.
20. במסגרת הדיון היום, הסכימו באי כוחם של שני הצדדים לאחד את הדיון בשלושת הערעורים אשר מונחים בפני בית המשפט.
21. במהלך הדיון, העלה בא כוח המערער ערב רב של טענות שמתייחסות לעצם מתן גזר הדין מחודש מאי 2013, לגבי העובדה שהמערער לא צריך היה לפעול לסגירת העסק, לגבי העובדה שגזר הדין נוסח באופן שאינו מחייב את הסגירה בפועל, לגבי העובדה שלמטרה לא היתה סמכות לסגור את העסק, לגבי המשמעות הכספית והכלכלית למקרה והעסק לא יפעל וכיוצא באלו טענות אשר פורטו גם במסגרת שלושת הערעורים. לשיטתו, האיזון הראוי מחייב לאפשר לעסק להמשיך ולפעול, עד אשר ימוצו ההליכים בכל הנוגע לאפשרות לקבל רישיון עסק, והפנה לכך שהגורם היחידי אשר נכון להיום ממשיך להתנגד למתן רישיון העסק היא משטרת ישראל וכי נקבעה פגישה ביום ראשון, 11.5.2014, במטרה להגיע להסדר אשר "ישכנע" את המשטרה להסיר את התנגדותה למתן רישיון עסק. בהיבט הפרוצדוראלי, הועלו טענות באשר להתייצבותה של מדינת ישראל לדיונים כמשיבה, בנוסף על עיריית קריית ים.
22. המשיבות, טענו (ביחד ולחוד) כי לא נפל כל פגם בגזר הדין המקורי אשר הפך חלוט מזה חודשים רבים. המשיבות הפנו לכך שבבקשת עיכוב הביצוע לא פורטו מכלול הנתונים הרלבנטיים ולכן לא היה מקום לתת את צו עיכוב הביצוע הזמני הארעי, וממילא אין עוד מקום לעכב את ביצוע גזר הדין המקורי. לגבי הטענות הנוספות שהועלו כמפורט לעיל ביקשו המשיבות שהות להשיב שכן הן לא ידעו על הגשת הערעור השלישי, ולא קיבלו את המסמכים הקשורים לערעור השני.
23. לאחר ששקלתי את טענות הצדדים, ולאחר שעיינתי בעשרות הרבות של העמודים שכבר נכתבו על ידי באי כוחם של הצדדים ועל ידי השופטים השונים שנתנו את דעתם למחלוקות בתיק זה - מצאתי כי אין כל סיבה לאפשר את ניהולו של העסק בנסיבות.
24. ראשית, למעשה אין עסקינן בצורך לעכב כניסה לתוקף של צו סגירה, שכן הסגירה כבר בוצעה והעסק כבר סגור. כבר כשהוגשה הבקשה הראשונה לגבי עיכוב הביצוע (אותה ההחלטה שבה נתתי את הצו הזמני הארעי) צריך היה להבהיר שלמעשה העסק כבר נסגר, וכי מבוקש צו עשה שיאפשר פתיחה מחדש ולא צו עיכוב טרם סגירה. הנושא לא הובהר בבקשה שהגיש המערער, ולכן בדיון הוגשה הבקשה לבטל את הצו הזמני הארעי

שנתתי. הצו הארעי סמך על הנתונים שהוצגו לפיהם העסק פועל ברציפות זמן רב, ולכן סברתי שלא יגרם נזק משמעותי אם הוא ימשיך לפעול עוד שלושה ימים עד שנקיים את הדיון במעמד שני הצדדים (ובמיוחד שיומיים מתוך שלושת הימים היו ימי חג ולא היה ניתן לקיים את הדיון מוקדם לכן). אלא שעתה מתברר שהסיטואציה אינה מניעת סגירה, אלא פתיחה מחודשת. ברור, שיש שוני משמעותי בין שני המצבים, ומן הראוי היה להעמיד את בית המשפט על ההבדל, כבר בעת הגשת הבקשה.

25. שנית, וכנגזר מכך, לא ניתן לתת משקל לטענה לפיה סגירת העסק תגרור סנקציות מצד בעלי הזיכיון ובעלי הרשת. אזכיר כי בהקשר זה טען המערער כי בעלי הזיכיון הודיעו שאם יינתן צו סגירה נוסף לגבי העסק, הם לא יסכימו להאריך את הזיכיון וההשקעה הכספית הרבה בעסק שעולה כדי מאות אלפי שקלים תרד לטמיון. אלא שמתברר שגם נתון זה אינו בדיוק כפי שנחזה היה להיות - ולכן ככל שעסקינן בשיקולים שדומים לשיקולי מאזן הנוחות בהליכים האזרחיים, אזי שלא ניתן לתת משקל לטענה לפיה הסגירה היא שתגרור את ביטול הזיכיון, שכן הסגירה כבר בוצעה לפני למעלה משבועיים ימים על ידי משטרת ישראל.

26. גם לגופם של דברים, בשלב הזה נדמה לי שהסיכויים של שלושת הערעורים אפופי סימני שאלה. יש בשלושת הערעורים משום מיחזור של טענות שלגבי חלקן לפחות כבר ניתנו החלטות על ידי בית המשפט המחוזי, בין אם על ידי כבוד השופט סעב ובין אם על ידי כבוד השופט ליפשיץ, ומעבר לכך, יש לזכור כי עסקינן בסיטואציה בה התנהל לו עסק ללא רישיון במשך זמן ממושך, כי המפעיל (המערער) ידע שעליו לסגור את העסק בהתאם לגזר הדין שניתן לפני כשנה, אך לא עשה זאת, כי כיום הסיכויים לכך שיתקבל הרישיון אינם ברורים ולכן בוודאי שלא ניתן לומר שעסקינן בסיטואציה שבה סיכויי המערער ששלושת הערעורים או מי מהם יתקבלו, הינם סיכויים גבוהים. אפנה בהקשר זה לפסיקה אליה אף הפנה כבוד השופט ליפשיץ בכל הנוגע לכך שאין למערער להלין אלא על עצמו בשל העובדה שהוא נמצא בסיטואציה בה הוא נמצא - רע"פ 8774/05 **גלרי ניהול בע"מ נ' ראש עיריית תל אביב** (26.9.2005) ובש"א (מחוזי-חיפה) 2055/07 **חנן נ' עיריית חיפה** (31.7.2007). עוד אפנה לרע"פ 4384/13 **מדינת ישראל נ' מיאו והאו בע"מ** (3.3.2014) ולהלכה לפיה אין מקום לתת יד לעסקים אשר פונים לקבל רישיון עסק או להסדיר את מתן רישיון העסק רק לאחר שהעסק כבר פועל זמן רב ורק לאחר שננקטים כלפיהם כבר הליכים - התנהלות הפוגעת בשלטון החוק (ע"פ (מחוזי חיפה) 10131-02-09 **מגרסות יופי נוף בע"מ נ' עיריית קריית אתא** (22.2.2009). בכל הנוגע לטענות שיש למערער כלפי משטרת ישראל, אשר מחזיקה בעמדה שלא מקובלת עליו, אזי שבהקשר זה יש לזכור שהאפשרות להשיג על ההחלטות היתה באמצעות הגשת עתירה מנהלית (עת"מ (חיפה) 25927-04-10 **מוניות גבעתי נ' משטרת ישראל** (10.6.2010)), ונזכור כי המערער אכן הגיש עתירה אך משך אותה.

27. פרטתי באריכות את השתלשלות העניינים עד כה, וההחלטה שנגזרת מהאמור אינה ארוכה, שכן אני סבורה שהדברים מדברים בעד עצמם ולסיכומם של דברים, הבקשה לעיכוב ביצוע שהוגשה יחד עם הערעור הראשון ואשר בה קבעתי את הדיון להיום, נדחית, וצו עיכוב הביצוע הזמני הארעי שעליו הוריתי - מבוטל.

ניתנה היום, ח' אייר תשע"ד, 08 מאי 2014, בהעדר הצדדים.